

8TH INTERNATIONAL PUPPET THEATRE FESTIVAL FOR ADULTS
PIERROT 2013

8-МИ МЕЖДУНАРОДЕН КУКЛЕНО-ТЕАТРАЛЕН ФЕСТИВАЛ ЗА ВЪЗРАСТНИ ПИЕРО 2013

1
БРОЙ
24.09.2013

ОРГАНИЗАТОРИ:

Община Стара Загора
ДИРЕКЦИЯ "Сценични изкуства
и творческо поколение"
Министерство на културата
Сдружение с нестопанска цел "ПИЕРО"
Държавен куклен театър - Стара Загора

ПАРТНЬОРИ:

ФОНДАЦИЯ АМЕРИКА ЗА БЪЛГАРИЯ

АКТ УНИМА БЪЛГАРИЯ	ИЗКУСТВО В ДВИЖЕНИЕ	РЕКЛАМНА МРЕЖА 5	ФОНДАЦИЯ АРТ ОФИС
ХОТЕЛ "ЖЕЛЕЗНИК"	ХОТЕЛ "УНИКАТО"	РЕСТОРАНТ "МАСКАТА"	РЕСТОРАНТ "ЧЕВЕРМЕТО"
		РАЗПРОСТРАНИТЕЛСКА	ФИРМА КОРЕКТА

МЕДИЙНИ ПАРТНЬОРИ:

STZ NEWS НОВИНАРСКИЯТ САЙТ	РАДИО СТАРА ЗАГОРА	ТВ СТАРА ЗАГОРА
-------------------------------	-----------------------	--------------------

през погледа на театроведа

ДА СРЕЩНЕШ ПИЕРО

Пиеро е фигура от Комедия дел'Арте, която е известна със своя меланхоличен образ. Ловък слуга, който се крие зад маската на добродушието. Облечен в бяло, слаб, с широки ръкави, които придават въздушност на движенията му. Многопосочен персонаж, чиято душа е устремена към Светлото.

От днес, за осми път Стара Загора ни въвежда в приказката на Международния Куклено-театрален фестивал „Пиеро“. Откриването на фестивала се проведе в салона на кукления театър с приветствие на директора Дарин Петков и молебен отслужен за здраве и успех. Осмото издание на МКФ „Пиеро“ обещава да е усмихнат празник за всички ни! И, ако Пиеро изживява една нещастна любов, то ние сме щастливи от споделените чувства с Театъра!

**ТЕАТЪР "ROCAMORA"
БАРСЕЛОНА, ИСПАНИЯ**

"Солистът" на Карлес Канъейас откри осмото издание на Международен куклено-театрален фестивал за възрастни "Пиеро" 2013. Няма колебание дали има по-добър (тип) спектакъл, който така успешно да синтезира и предава усещането за куклен театър, което всеки един от нас е приютил на топло в себе си. Отношението, можем да го наречем *любов*, между актьор и кукла, съотношението между човек и кукла в куклата, животът на кукленото изкуство изобщо са обект на това представление. Спектакъл, изчистен от всякакви излишности, спектакъл, който се побира в куфар, спектакъл с един актьор и шест марионетки, в които се събира цялото (куклено театрално) изкуство.

Карлес Канъейас представя на публиката своите кукли в шест отделни фрагмента, умело съчетаващи скечови елементи и танцови етюди на марионетките. Това, което прави, иначе простичко построения спектакъл, изключително силен и зареждащ публиката, е именно любовта към кукленото изкуство, изразена от актьора на сцената. Карлес Канъейас се отнася към марионетките си като към хора и в следствие демонстрацията на това отношение, съчетана с техническото майсторство на кукловода, пред нас

куклите (почти) оживяват. Дотолкова, че става трудно да говориш за тях, като за кукли или персонажи.

Съвсем забравяме, че на сцената има кукли. Запознаваме се с малки истински хора и сякаш тайничко надничаме в моментите, в които си танцуват, мечтаят или се страхуват. Публиката е нещо като личното огледало на всеки от тях, пред което те са във вихъра си. Усещаме дишането им, а когато си говорят с актьора задкулисно вече няма съмнение: живи са!

Всеки персонаж носи парченце история: Всичко започва с марионетката, която излиза от куфара, за да ни поведе по едно безкрайно пътешествие из света на куклата. Колко човешки свят! Когато степ танцът на Джони е прекъснат, поради технически проблем, той взима решението да излезе на сцената отново и да ни покаже на какво е способен. Публиката е в захлас. Следват Менделсон и Шуман, на чиито фон Пиеро мечтае да стигне звездите. Гони звездата на сън в етюда, изпълнен с нежност. Всички мълчим и споделяме устрема му към Високото. Преживяваме и страховете заедно с Клоуна Феликс, докато наблюдаваме треперещите му крачета в момента, в който се опитва да ходи по въже. Фламенко танцьорката Пепита Репуерто се раздава докрай на сцената. Сякаш, за да потвърди автономията на куклата, Дядото "принуждава" партньора си Карлес Канъейас да го пусне на сцената, за да получи и той своята минутка "слава".

Впечатляващият диалог между актьор и кукла носи усещането за случване сега, в момента, наистина... На финалния поклон, Карлес Канъейас обръща куклите към публиката, за да получат своите аплодисменти и ги оставя окачени на паравана, отворени за лични срещи, малко преди да заспят... до другия път.

*Теодора Кафеджиева
Теодора Маргинова*

през погледа на театроведа

ВГРАЖДАНЕ*ДКТ - ПЛОВДИВ, БЪЛГАРИЯ*

Егоизъм, богоборчество и сътворяване

**Да вградиш. Да жертваш.
Да се лишиш от нещо ценно.**

„Вграждане“, реж. Веселка Кунчева, ДКТ Пловдив използва историята на майстор Манол като повод за вглеждане в душата на твореца. Мост, който не може да бъде построен. Камъни, които всяка нощ се сричат от новия градеж. Упорство, което отхвърля поличбите и знаците на съдбата, за да каже „Бог го няма“, сблъсквайки го с „Аз съм. Тук съм. Жив съм.“. С осъзнаването на собствената значимост идва и желанието да оставиш нещо след себе си. Само че каква полза за човека да придобие целия свят ако трябва да се лиши от душата си? Коя цена е приемлива? Историята се разказва без (от)говор, а само с шепот на запис, който започва с делничното, за да завърши с „мост

трябва“. Обсебването от сътворяването пресича истерията на делничното. Битът е пренебрегнат, напътствията за вграждането на човешка душа в градежа идват насън чрез фигурата на „вещата жена“.

Сцената е в (полу)мрак – ровичкването в човешката душа не е „светло“ занимание. Елементите са първични – камъни и вода на реката. Завесата е вдигната на около половин метър и като в отрязан екран от хората се вижда само по половината от тялото им. Няма цял ръст освен ако някой от персонажите не се е свил на кълбо или лежи, но това не е в израз на смирение пред ситуацията, а умората от поредния бунт останал безсмислен заради невъзможността да се промени по-висшата воля. Отрязаният кадър предизвиква актьорите – експресията на тялото е съсредоточена само в определена част от телата им, най-често краката, които трябва да разкажат цялата история чрез ритъма и танците и плискането на водата.

На финала върху сцената се изсипва чакъл – мостът е изграден, но майстор Манол не е погребал само жена си, а и себе си. Вграждането е взело повече жертви от предвиденото.

Ана Луис Нориега

Издание на пресцентъра на „Пиеро 2013“

Дизайн - Камелия Димитрова